

Life Hurts

© 2016 Martin Nieuwland / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 9492561 008

ISBN eBook 978 9492561 015

NUR 305

Omslagfoto en vormgeving: AtelierRondine.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.mapini.nl

rechercheur Jan Smit

LIFE HURTS

Martin Nieuwland

Uitgeverij Mapini

*De titels van de hoofdstukken zijn voor het grootste deel songtitels van Danny Gee en Life Hurts. De schrijver verklaart hierbij op verzoek van Danny Gee en zijn management dat hij de titels bij de hoofdstukken heeft geplaatst op basis van zijn eigen ideeën en dat de inhoud van de hoofdstukken op geen enkele manier de strekking van de betreffende song hoeft weer te geven. *)*

*) Met dank aan de welwillende medewerking van
Eternal Wheel Productions / NRG-music / Life Hurts music

Carcases

Hij droomde.

Het was dat moment vlak tegen de ochtend aan, waarin je dromen alle kanten op schieten. Waarin alles kan en alles mogelijk is. Maar zijn droom was zwart als olie. En het stonk. Het stonk. Hij was weer in het abattoir en gluurde door een kier van de deur naar de restanten van de uitgebeende varkens. Een stapel kale botten, die als vuile geelwitte hopen afgeschraapte ellende achter waren gebleven, wachtend op de bottenwagen. De roldeur ratelde omhoog en de bottenwagen reed achteruit naar binnen. De grote grijper van de wagen takelde de enorme ribbenkasten, de dijbenen en de ruggengraten van de glibberige grond en kwakte ze achteloos in de stinkende laadbak op zijn rug. Maar de grijper was nog niet klaar. Tot Danny's ontzetting kwam de grijper op hem af. Hij stond als versteend, zijn voeten vastgeklonken in het beton en de grijper daalde op hem neer. Greep hem en smeed hem tussen de karkassen. Hij spartelde wanhopig maar raakte steeds meer verstrikt in de ribbenkasten en de beenderen. Hij schreeuwde, maar niemand kon hem horen. Hij worstelde, maar de botten grepen hem vast en trokken hem naar de bodem van de laadbak. Hij stikte, hij schreeuwde, hij vocht en uiteindelijk worstelde hij zich uit de wagen. Met een smak viel hij op de grond. Liggend op de grond hoorde hij het zachte, rinkelende geluid. Het geluid van de haken waar de kadavers aangehangen werden om leeg te bloeden. Hij keek omhoog en daar hingen ze. De varkens, in een eindeloze rij. Maar ze waren niet dood, ze bewogen, slingerden heen en weer in een wanhopige poging om los te komen. En ze gilden, ze krijsten: 'DANNY! DANNY!'

Hij schrok wakker en merkte dat hij uit zijn bed was gevallen. In paniek rende hij naar de slaapkamer van zijn ouders.

'Mam! Mam! De varkens! Ze willen weg! Ze hebben pijn! Ze roepen me!'

‘Ga slapen Danny,’ mopperde zijn vader, maar zijn moeder nam het voor hem op.

‘Kom op Dick, ga gewoon even met hem kijken. Dan kan je hem laten zien dat er niets aan hand is.’

Dick stapte zuchtend uit bed en nam hem mee naar het slachthuis. De tl-buizen flakkerden en sprongen een voor een aan. Beginnend boven hun hoofd en dan steeds verder naar achteren, tot de enorme ijskoude hal in het kille licht baadde. En daar hingen ze, stil en dood.

‘Zie je jongen, niets aan de hand.’

‘Maar ze schreeuwden!’

‘Varkens schreeuwen alleen als ze nog leven, jongen. En ze bijten en ze schoppen naar je. Levend zijn het valse loeders, maar deze zijn dood, daar heb je niets van te vrezen. Kom mee naar huis, jongen en naar je bed. Het is morgen weer vroeg dag.’

Danny opende zijn ogen en kwam half wakker overeind van zijn oude bed op het zolderkamertje. En hij had gedroomd, zijn oude droom was terug. Over de bottenwagen, de gillende varkens en de stank van het abattoir.

Hij snoof, de stank die zijn droom was binnengesijpeld leek niet met de droom mee vervlogen te zijn. Zijn maag kwam in opstand en hij stond op, opende het raam en ademde met volle teugen de heldere buitenlucht in. De stank wilde niet weg, de doordringende lijkgeur van het abattoir uit zijn jeugd zou nooit meer weggaan, zat vastgekleefd aan hem en aan de wereld om hem heen.

Beneden was het licht in de woonkamer nog aan. Op de muur zat een vlek, de vloer was bezaaid met de restanten van de fles. Hij herinnerde zich dat hij die fles in een teug had leeggemaakt en vervolgens in blinde woede stukgegooid had. Hij was kwaad, kwaad op zichzelf. Kwaad omdat hij terug naar Veendorp was gegaan. En waarom? Om de spoken uit het verleden weer tegen te komen? Hij ging buiten op het afstapje bij de voordeur zitten en stak een sigaret

op. De rook verwaaide voor zijn ogen en hij voelde een heldere frisse nachtelijke bries langs zijn gezicht strijken. De zwarte olie in zijn hoofd loste op. Hij nam nog een trekje en schoot vervolgens de peuk de voortuin in, waar het verdween in de wirwar van opgeschoten struiken die jarenlang ongehinderd hun gang hadden kunnen gaan. ‘Maar dat gaat veranderen,’ fluisterde hij voor zich uit. ‘Dat gaat veranderen.’

De straten van Veendorp waren verlaten, de huizen waren donker, alsof er niemand woonde en hij door een spookstad liep. Het gaf hem een gevoel alsof hij buiten de tijd terecht was gekomen, in een wereld waarin van alles mogelijk was en de wonderlijkste dingen konden gebeuren.

Waarom moest hij nou aan Betty denken? En aan Jan Smit, die verdomde bemoeial. Zouden die twee nou ergens samen liggen te neuken? Die alles verterende woede kwam direct weer aan de oppervlakte en greep hem naar zijn keel, maar hij slikte het weg. Zijn voeten voerden hem als vanzelf naar het industrieterrein. Voor hem doemde het abattoir op. Het woonhuis aan de voorkant was lang geleden omgebouwd tot kantoorroimte nadat zijn ouders het oude huis langs de spoorbaan hadden gekocht. Hij wist nog hoe opgelucht hij was toen ze gingen verhuizen, nou zou die stank ook wel verdwijnen, zo had hij gedacht, en daarmee de nachtmerries. Maar dat bleek niet zo te zijn. De stank zat in zijn ziel en de nachtmerries in zijn hoofd, om nooit meer te verdwijnen.

Hij liep door de verlaten entree, het maanlicht scheen door de stukke ramen, de trap, die naar de koelcellen beneden leidde, negeerde hij, via de kantine, waar tafels en stoelen lukraak door de zaal leken te zijn gesmeten, ging hij naar de grote hal. Hij sloot de deur achter zich en spitste zijn oren. De zwakke wind blies ongehinderd door de hal en het getinkel van de metalen haken klonk hem als valse muziek, huiveringwekkend mooi en tegelijk afschuwwekkend, maar vooral vertrouwd, in de oren.

Op weg naar buiten aarzelde hij bij de trap die naar de gang met koelcellen en laadplatforms leidde. Daar beneden was niets meer. Het lichaam was weggehaald en lag in het mortuarium. Maar die nacht, die zwarte nacht toen hij niet kon slapen en alleen naar het abattoir was gegaan, wat hij toen had gezien... Dat beeld stond nog steeds in zijn geheugen gebrand, alsof het gisteren was.

Het abattoir was failliet gegaan toen hij een jaar of twaalf was geweest en stond sindsdien leeg. Sinds die dag zong zijn moeder niet meer en was zijn vader een afwezige man geworden die schimmige klusjes deed ergens in de grote stad. Klusjes waar hij nooit over wilde praten en zijn moeder nooit naar vroeg. Veelal bleef hij dagen achtereen weg, om nog zwijgzamer terug te komen dan hij was toen hij vertrok.

De gemeente had het gebouw gekocht om er een jongerencentrum van te maken, maar dat was nooit echt van de grond gekomen. Een halfslachtige poging om het pand aan te passen had jammerlijk gefaald en er bleek onder de jeugd geen enkele belangstelling te zijn om naar het abattoir te gaan om te leren biljarten of klompdansen of een cursus fotografie voor beginners te volgen, of wat voor cursus de gemeente dan ook verzong om jongeren te lokken. De meesten gingen liever naar de stad om daar rond te hangen.

Zo hadden hij, Nick, Gert en Betty, het rijk alleen en oefenden ze met hun band in de tot oefenruimtes omgebouwde kantoor kamers van het abattoir. Soms daalden ze af naar de koude stille kelders en vertelde Danny, genietend van de joints die Nick ergens had gescoord en van de flessen wijn die Gert meebracht, ongetwijfeld left-overs van een begrafenisbijeenkomst, de huiveringwekkendste, deels verzongen, verhalen over wat hij daar als kind had meegemaakt.

Die tijd lag nu ver achter hem. Als een gesloten dagboek dat soms, door een onverwachte windvlaag openviel, op een bladzijde met her-

inneringen die hij het liefst wilde vergeten.

Zoals de nacht dat hij, liggend in zijn bed terwijl de slaap niet wilde komen, de melodie van Killer Zombie bedacht. De melodie was meesplekend en perfect. De woorden verschenen als vanzelf in zijn hoofd. Hij wist dat hij pas zou kunnen slapen als hij de muziek eruit gelaten had. Maar de muziekinstrumenten stonden in hun oefenruimte in het oude abattoir.

‘Vooruit dan maar.’ Hij sloeg de dekens van zich af, kleepte zich aan en verliet het oude huis langs de spoorbaan om naar het industrieterrein te gaan.

Hij opende de deur en tuurde in het zwarte gat dat daarachter lag. Zoals altijd vervulde de grote hal hem met een redeloze angst. Snel tastte hij naar de lichtsakelaar en haalde deze om. Zijn voetstappen klonken hol door de lege hal, verder was het doodstil, behalve in zijn hoofd. Daar hoorde hij de melodie die hij had verzonnen, maar nu mengde zich er een ander geluid doorheen. Een geluid waar zijn nek van ging jeuken. Het rinkelen van de haken. De haken waar ooit de varkens aan gehangen werden nadat ze hun dodelijke schok toegediend hadden gekregen. Om direct daarna opengesneden te worden en ze rij na rij aan hun haak hingen te wachten tot ze leeggebloed waren.

Ze zijn er weer! zei de stem zijn hoofd. Achter je! Snel! Weg! Kijk niet om! Dan halen ze je in! Weg! Nu!

Hij zette het op een lopen en rende in de richting van de deur aan de andere kant van de enorme hal. Zijn hart klopte als een bezetene. Als hij zou omkijken, zouden die rijen varkens zich op hem storten en hem bedelven onder hun bloedende en opengereten lichamen, naar hem schoppend en trappend, bijtend...

Hij trok de zware metalen deur met een onbeheerste ruk open en smeed hem dreunend achter zich dicht.

In de oefenruimte pakte hij, nog nahijgend, met trillende handen een blikje bier uit de oude archieffkast, klokte het lauwe vocht gulzig naar binnen, smeed het lege blikje in een hoek en pakte zijn gitaar. De mu-

ziek kwam als vanzelf. Wat zijn hoofd bedacht, konden zijn vingers laten horen. Na een uur pingelen, bijschaven, voornamelijk aan de tekst, was hij tevreden. Hij nam het nummer op de Revox op. Hij zou het de volgende dag aan zijn vrienden laten horen. Dan konden ze de andere instrumenten eraan toevoegen. Hij zuchtte, Betty was wel oké, maar Nick en Gert waren hopeloze muzikanten. Hij luisterde het nummer nog een keer af en vertrok met een tevreden gevoel. Het was een perfect nummer, een killer-song. Hier zou hij beroemd mee kunnen worden. Misschien moest hij het voor zichzelf houden en niet met de anderen delen. Hij zou wel zien.

Hij sloot de deur van de oefenruimte achter zich om via het raam van de kantine het abattoir te verlaten, twee keer door de hal lopen was de geesten verzoeken. Hij was net in de vensterbank geklommen toen hij het geluid hoorde. Hij bevroor. Zijn haren stonden recht overeind. Zijn huid jeukte. Zijn nek werd klam van koud zweet. Een ijskoude hand klemde zich om zijn hart en alle weggeduwde angsten uit zijn vroege kindertijd prikten als hete naalden in zijn buik. Iets of iemand ging de trap af naar de koelcellen. Een stommelend en bonkend geluid. Voor zijn geestesoog marcheerden onthoofde varkens in paradepas door het pand, op zoek naar hem, om te vragen waarom hij niets voor ze had gedaan, waarom hij ze niet gered had. Om hem te vinden en te straffen voor zijn lafheid.

Hij schudde de gedachte van zich af, sloop naar het trapgat en gluurde om de hoek. Halverwege de trap sleepte een donkere gestalte een zware zak achter zich aan. Met een schok herkende hij wat het was. Een lichaam. De gestalte was onderaan de trap gekomen en maakte aanstalten om de donkere gang in te lopen, naar de koelcellen. Maar de zak wilde niet en bleef haken. Er klonk een knetterende vloek en met een onbeheerste ruk werd de zak de gang in gesleurd. Bovenaan de trap trok Danny wit weg.

Die stem!

Hij kende die stem!

A Ritual

Het was een perfecte nacht.

De dunne regen van die morgen was overgegaan in een plensbui die maar niet ophield. Als een zondvloed. Het water droop van de lantaarnpalen af die wanhopig hun licht door het bijna ondoordringbare scherm van de vallende regen wilden laten schijnen. Het water kletterde op de huizen en liep door de straten van Veendorp. Nog even en de putten zouden de stroom water niet meer kunnen verwerken en de straten zouden blank komen te staan, gangen en kelders zouden vollopen. Op het terrein van het AZC waren de plassen nog dieper. De voeten van duizenden asielzoekers hadden diepe voren in de modder getrokken die zich nu vulden met regenwater. Niemand waagde zich buiten.

En toch verscheen een schimmig figuur, nauwelijks zichtbaar in het vage licht van een lantaarnpaal. Hij verdween tussen twee barakken het duister in.

Hij had haar dagen, zo niet wekenlang geobserveerd en gevolgd. Hij zag haar met die eikel van een Nick uit het AZC komen. Ze sprong achterop Nick zijn brommer en samen gingen ze richting de stad. In de stad slenterden Nick en Aisha van winkel naar winkel en haalden een vette bek bij de friettent op het grote marktplein.

Daarna gingen ze weer terug. Terug naar het AZC en die idioot van een Nick reed met haar achterop het terrein op. Dat walgelijke smerige arrogante blanke ventje met Aisha, zijn Aisha, achterop.

Kon het erger?

Het kon erger.

Moeiteloos.

Op een dag verdwenen ze samen een hotel in om twee uur later weer naar buiten te komen. Alsof er niets gebeurd was. Alsof er niets aan de hand was. Alsof het allemaal heel normaal was. Dit was de limit.

Met zo iemand tussen de lakens duiken! Zij was voor hem! En niet voor iemand anders! Hij zou het stoppen.

Op een dag zat hij op het AZC voor zijn barak en ontmoette hij een gelijkgestemde ziel. Wat een mazzel was dat! Iemand die Aisha net zo haatte als hij. Mooier kon je het niet hebben. Samen beraamden ze een plan. Een perfect plan. Ze zouden haar ontvoeren en haar de stui-
pen op het lijf jagen. En Nick, die zou nooit te weten komen wat er met haar gebeurd was. Die zou zijn verdere leven in onzekerheid doorbrengen. De perfecte wraak.

Voor de ontvoering zou hij een moment moeten kiezen dat ze alleen was. Dat was gemakkelijk genoeg. Hij kon haar barak, die ze deelde met drie andere vrouwen makkelijk in de gaten te houden. Na de ontvoering zouden ze haar naar het verlaten slachthuis op het industrieterrein aan de andere kant van het dorp brengen. Een bandje oefende er soms, maar die sukkel vormden geen gevaar voor hun plan. Sterker nog, Nick was een van de bandleden, hoe mooi wil je je wraak hebben? Terwijl die sukkel boven met zijn bandje oefende, zou zijn geliefde Aisha in een van de koelcellen in de kelder opgesloten zitten, zonder dat hij het door had.

De koelcellen lagen aan een lange gang onderaan een trap. Het waren kille betonnen ruimtes, met stangen langs het plafond waar de vleeshaken nog aan bungelden. De dikke wanden en deuren zouden ieder geluid tegenhouden. De toegang tot de gang met de koelcellen kon worden afgesloten met een zware deur. Op een stille avond boorde hij het oude slot eruit en legde een zware ketting met hangslot aan zodat niemand meer bij de koelcellen kon komen, ook niet per ongeluk.

Op een dag was het zover. De ontvoering. Het was relatief rustig op het AZC. Een groot aantal asielzoekers had eindelijk het statushouderschap gekregen. Zo ook de drie vrouwen met wie Aisha de barak deelde. Ook zij waren vertrokken naar hun nieuwe woonbestemming. Binnen enkele dagen zouden er nieuwe asielzoekers arriveren

op het AZC, maar vannacht was ze alleen. Eindelijk. Die hoer was nog nooit alleen geweest. Of ze nou in haar barak was of met de andere vrouwen naar de stad ging, vroom gehuld in een boerka. Vroom, het zou wat, schamperde hij. Hoeren waren het, allemaal. Zij zou verdwijnen en Nick zou nooit weten wat haar was overkomen.

Ongezien liep hij, gedekt door de duistere maanloze nacht, over het terrein. Hij maakte zich geen zorgen, zelfs als iemand hem zou zien, zou dat geen ramp zijn. Iedereen kende hem, men wist wie hij was en meed hem. Niemand die hem een strobreed in de weg zou leggen, niemand.

‘En nu wij Aisha,’ mompelde hij.

Hij gluurde de eenvoudig ingerichte barak in. Aisha zat met haar ellebogen op tafel en staaarde naar het tv-scherf. Hij pakte de twee pilletjes uit zijn broekzak, opende de deur en stormde naar binnen. Aisha was compleet verrast. Hij greep haar beet, wrong haar mond open en voor ze het goed en wel doorhad, had hij de pilletjes in haar keel geduwd. Hij kneep haar mond en neus dicht zodat ze wel moest slikken, hoe hard ze ook tegenstribbelde. Ze kronkelde en wurmdde, probeerde hem te schoppen, maar de pilletjes, die van iedereen een meegaand en willoos slachtoffer maken, deden hun werk. Ze ontspande en keek hem met grote lege ogen aan.

‘We gaan een tripje maken, Aisha, jij en ik.’

Hij hees haar over zijn schouder en vertrok. Ook nu weer gokte hij erop dat niemand zou kijken. Terwijl hij met grote stappen over het terrein liep, bungelde Aisha als een lappenpop over zijn schouder. Achter het AZC lag het open veld. Dwars over het veld liep een weg, gemaakt van ongelijke betonplaten. Een overblijfsel van een ambitieus uitbreidingsplan van vlak voordat de crisis genadeloos toesloeg en de krimp begon, waardoor Veendorp ineenschrompelde tot een schim van wat het eens had willen worden. Het grootste gedeelte van het industrieterrein stond leeg en verkrotte zienderogen. De industrie trok weg, daarvoor in de plaats kwamen een paar schamele toeristen en het AZC natuurlijk.

Zijn auto stond midden op de betonnen weg. Zijn helper kwam hem tegemoet en samen legden ze de slappe gedaante in de achterbak.

Bij het abattoir bleef hij in de auto zitten, op de uitkijk, terwijl zijn helper het lichaam meezeulde het abattoir in om na luttele minuten naar buiten te komen, een duim op te steken en in de nacht te verdwijnen. Toen vertrok hij ook.

Morgen, dacht hij tevreden, morgen zou die hoer krijgen wat haar toekwam.

Ze lag op een tafel in een koelcel toen ze bijkwam. Ze herkende de ruimte niet, boven haar hoofd hing een stang met wat haken. Ze probeerde te bewegen, maar ze lag onwrikbaar vastgebonden op een tafel. Ze hoorde hoe een deur openging en iemand kwam in haar blikveld. Ze herkende hem meteen en zette grote ogen op. Ze rukte weer aan de touwen.

‘Wat... wie... hoe?’

Hij boog zich naar haar over.

‘Jij bent voor mij en dus van mij. Heb ik je niet gezegd dat jij mijn eigendom bent? Dat je alles moest doen wat ik je zou vragen? Ik wilde jou voor mijzelf, maar jij, jij koos anders! Hoer! Met een blanke nog wel. Daar staat een zware straf op. Dat weet je toch?’

Haar bange ogen schoten alle kanten op, als een hert dat opgesloten is en wanhopig een uitweg zoekt. Ze smeekte om vrij gelaten te worden, beloofde van alles. Maar dat zou haar niet helpen. Niet meer. Hij was blijkbaar niet goed genoeg, ze wilde een ander. Maar als hij haar niet zou krijgen, zou niemand haar krijgen. Nooit.

Achter hem ging de deur open en kwam zijn medeplichtige binnen. Aisha’s ogen werden groot en ze begon tegen de nieuwkomer te praten, te smeken, te jammeren. Het was om gek van te worden! Hij legde zijn handen om haar nek en begon te knijpen. Ze liep rood aan, probeerde zwakjes weerstand te bieden, maakte wat paniekerige geluidjes, maar zijn sterke handen deden hun verwoestende werk. Ze was kansloos.

Ze werd slap.

Twee dagen later piepte de deur van de koelcel opnieuw. Iemand kwam binnen en staaarde naar het levenloze lichaam. Uit een plastic tas kwam een vleesmes tevoorschijn. De gestalte boog zich over Aisha heen en begon te hakken. Dat ging lastiger dan gedacht. Pas na tien keer hakken en snijden lukte het om de stugge pezen door te krijgen.

Een flink stuk vlees werd van het bot gescheiden. De slanke gestalte knipte de stukken vlees met een grote schaar in vorm, verpakte ze in vetvrij papier, alsof het zo van de slager kwam en stopte het in een dun wit plastic tasje van de lokale supermarkt. Niet veel later ging het licht uit en werd het verminkte lichaam weer alleen gelaten. Diep in de stilte van de kelder, in de ondoordringbare duisternis.

Buiten scheen de zon, het was hartje zomer en overall stonden mensen in hun achtertuin te barbecueën. Ook bij de familie Van der Wiel, die hielden hun jaarlijkse zomer barbecue voor alle vrienden en kennissen. Gert en zijn vader waren al uren bezig om de barbecue perfect te laten gloeien en de lucht van smeulende kooltjes kwam de gestalte tegemoet. Dit was de perfecte wraak. Maar het werd nog beter. Halverwege kwam Nick aangelopen. Ze groetten elkaar zoals altijd.

‘Zoek je iemand, Nick?’

‘Heb jij Danny gezien?’

‘Hij zal nog wel in zijn nest liggen te meuren, of anders zit hij op die gitaar van hem te pingelen en vergeet de tijd en zijn vrienden. Maar wat kijk je ongelukkig?’

‘Aisha is weg. Ik zoek haar overall.’

‘Niet in het AZC?’

Nick schudde zijn hoofd.

‘Ik kom daar net vandaan en daar is ze niet.’

‘Dat gebeurt nogal eens, weet je, ze zou toch statushouder worden,

vertelde je laatst? En dan moeten ze meteen naar een andere locatie.’ Nick schudde zijn hoofd: ‘Ze zou nooit vertrekken zonder het me te vertellen. Ik weet het zeker. Er moet iets gebeurd zijn.’

‘Weet je wat je moet doen? Het gewoon even vergeten. Ik heb wat lekkers meegenomen voor op de barbecue. Ze komt wel boven water. Let maar op. Ik weet zeker dat er niets bijzonders aan de hand is.’ Nick knikte dankbaar. Hij zag er totaal ontredderd uit.

Nick zat achterin de tuin en rookte een joint. Hij hield zich afzijdig van de barbecue. Hij had met lange tanden wat van het vlees gegeten dat hem voorgezet werd en was zo snel hij kon weggeglip. Gert stond met zijn vader vrolijk en onbekommerd het ene stuk vlees na het andere te verkolen. Vanaf de spoorbaan kwam, dwars door het veld vol bloeiende klaprozen en hoog opgeschoten gele koolzaadbloemen, een bekende aangesjokt, Danny. Hij liep beetje wankel alsof hij net uit zijn bed was gestapt, zijn vette haardos piekte alle kanten op.

‘Tjezis Danny, heb je een feestje gevierd vannacht?’

Danny maakte een afwerend gebaar.

‘Zoiets. Jij ziet er anders ook niet al te jofel uit.’

Hij ging naast Nick in het gras zitten en nam een trekje van de joint die Nick hem aangaf. Hij inhaleerde diep, smakte en zei: ‘Zo dat had ik nodig. Komt Aisha nog?’

‘Ze is weg.’

‘Wat bedoel je, ze is weg?’

‘Ik ging haar ophalen bij het AZC, maar ze was er niet. Ook niet in haar barak. Ik ben bang dat er iets aan de hand is.’

‘Wat kan er nou met haar aan de hand zijn? Ze komt heus wel.’

‘Als jij het zegt.’

Nick nam een laatste trekje, schoot de brandende peuk de tuin in en stond op.

‘En toch ga ik haar zoeken. Kom je mee?’

‘Natuurlijk, daar ben je vrienden voor.’

Ze troffen het niet. Er was net een buslading asielzoekers voor de ingang van het administratiekantoor gelost, die zich nu allemaal tegelijk door het smalle deurtje van het kantoor naar binnen probeerden te persen. Nick en Danny werkten zich moeizaam, duwend en trekkend, ellebogen en scheldwoorden ontwijkend, tussen al die zwetende en stinkende lijven door die luidkeels in het Arabisch onbegrijpelijke keelklanken stonden uit te kramen. Het klonk ruzieachtig en ongeduldig. Mannen stonden luid te roepen en druk te gebaren. Vrouwen probeerden daar met hun harde hese stemmen bovenuit te komen. Aan hun armen en hun zwarte kleding hingen blèrende kinderen. Allemaal konden ze wel een douche gebruiken. Het stonk naar zweet, vuile kleren en volle luiers.

In het kantoor troffen Nick en Danny een zwetende vrouw aan, die wanhopig om stilte gebarend een telefoon aan haar oor drukte. 'Zijn jullie de tolken?' riep ze opgelucht toen ze hen zag.

'Nee, we zoeken...'

'Als jullie geen tolken zijn, dan heb ik niets aan jullie. De hele week komen er al busladingen binnen met mensen die ik moet inschrijven en de zoveelste tolk meldt zich nu al voor de derde dag ziek en ik kan geen wijs uit wat ze zeggen.'

Ze wees met haar pen op Nick.

'Jou zie ik hier weleens rondlopen. Wat doe je eigenlijk hier op het terrein als je niet van het COA bent?'

Nick antwoordde niet. De telefoon ging.

'Dat zal de tolk zijn,' zei ze, de hoorn oppakkend. Ze luisterde en haar blik versomberde: '...Maar hier staan zestig mensen... ja... rechtstreeks uit Zuid-Duitsland... die mensen hebben veertien uur in de bus gezeten... dat kan jij niet helpen, maar hoe moet ik ze dan helpen... ja... nee... maar... ach, barst jij.'

Ze smet de hoorn woedend op de haak. 'Hij komt misschien eind van de week. Daar heb ik wat aan. Wat moet ik nu met die mensen?' 'Eh, ik ken wel een paar woordjes Arabisch,' zei Nick ineens tot Danny's verbazing. 'Maar dan moet u mij ook helpen.'

‘Als jij mij nu helpt, jongen, dan doe ik straks alles voor je.’

Nick pakte een formulier, deed de deur open en liep naar de dichtstbijzijnde man. Hij sprak hem toe in het Arabisch. De man begon te ratelen. Diepe hese klanken van een taal die voor Danny volledig onbegrijpelijk was, een taal die hij nooit zou begrijpen, nooit zou willen begrijpen. Nick bleef kalm en herhaalde wat hij gezegd had. De man pakte aarzelend het papiertje aan. Nick wees op een aantal vakjes.

De man boog zich over de papieren en vulde wat in. Nick bekeek het formulier toen de man het aan hem teruggaf met een ernstig gezicht, knikte, zei iets in het Arabisch en kwam weer naar binnen.

‘Wat heb je hem gezegd?’

‘Ik heb hem gezegd dat de tolk ziek is en hij een aantal dingen moet invullen, zoals zijn naam, hoe oud hij is, zijn nationaliteit en waar hij vandaan komt en dat de rest later wel komt.’

‘Kan je lezen wat hij heeft ingevuld?’

‘Nee natuurlijk niet, maar ik heb gezegd dat ik het controleer en dat hij dan een kamer krijgt. Dus moet ik in ieder geval op zijn minst doen alsof.’

Hij gaf het formulier aan de vrouw achter het bureau.

‘Zet er een nummer op van een barak waar plek voor hem is en dan brengen wij ze wel naar hun slaappleaats.’

De vrouw raadpleegde een logboek op haar computer en schreef een letter en een nummer op het formulier.

‘Maar ik moet nog veel meer gegevens hebben en dat moet ik allemaal ook in de computer invullen en ik moet hun vingerafdrukken afnemen.’

‘Denk je dat ik weet hoe ik dat moet vragen? Ik spreek maar een paar woordjes. Luister even en denk na. Die mensen zijn al dagen, misschien weken onderweg. Ze zijn moe, hongerig, bang, ongeduldig en boos. Dus dat invoeren in dat klotesysteem en die vingerafdrukken doe je maar als de tolk er is.’

De vrouw zette een nummer op het formulier en gaf het aan Nick terug.

‘Zo, dat is de eerste, nog negenenvijftig te gaan,’ zei hij tevreden. Hij liep met de man naar buiten en bracht hem naar zijn barak. Daarna kwam hij op een holletje terug.

‘De volgende!’ riep hij. ‘Danny, jij brengt ze vanaf nu weg.’

De eerste vrouw die Danny wilde begeleiden, wilde niet alleen met hem mee, dus deden ze de vrouwen in groepjes van drie. Kinderen van andere bewoners kwamen nieuwsgierig aangelopen en liepen met hen mee, luid pratend tegen de net aangekomen kinderen, naar de barakken. Het was zeven uur toen de laatste eindelijk naar zijn plek gebracht was.

Danny en Nick lieten zich in de stoelen tegenover het bureau van de vrouw vallen. Die zat met de 60 ingevulde formulieren in haar handen en keek met de overspannen blik van een ambtenaar die met een afwijkende procedure moet om zien te gaan naar de twee jongens. Ze leek volledig ontredderd.

‘Hoe moet dat nou? Ik mag pas eten voor ze aanvragen als ze allemaal in het systeem ingevoerd zijn.’

‘Dat zoek je maar lekker zelf uit,’ zei Nick. ‘Bel de lokale cateraar en zeg dat het op verzoek van Nick van der Wiel is, nee, zeg dat het op verzoek van Gert van der Wiel is, dan komt dat best goed. En nu moet je mij helpen.’

De vrouw luisterde beleefd naar zijn verhaal, maar al snel kwam er een moedeloze uitdrukking op haar gezicht. Zeker toen Nick vertelde dat hij al eerder het kamp doorgezocht had en niemand hem kon vertellen waar ze was.

‘Waarschijnlijk weggelopen,’ zei ze. ‘Ze komen en ze gaan. Er zijn er die netjes wachten tot ze een verblijfsvergunning krijgen, maar veel anderen, de meesten moet ik bekennen, vertrekken op een dag gewoon. En waarheen? Geen idee. Het lijkt er op dat jouw vriendinnetje er ook zo een is.’

‘Nee, zo is ze niet. Echt niet. Er moet iets gebeurd zijn. Misschien is ze aangerezen en ligt ze ergens gewond in een ziekenhuis. Misschien is ze wel meegenomen. Ontvoerd. Of... of...’

De vrouw haalde haar schouders op: 'Het spijt me voor je, maar ik kan je niet helpen. Ga er maar van uit dat ze gewoon weg is.'

Kwaad sloeg Nick met zijn vuist op het bureau.

'Ik moet haar vinden!'

De vrouw kneep haar ogen tot spleetjes.

'Luister, ik ben je dankbaar dat je me geholpen hebt vandaag, maar waag het niet me te bedreigen.'

Danny pakte Nick bij zijn schouders om hem te sussen.

'Kom Nick, het heeft geen zin, zullen we morgen langs de ziekenhuizen gaan? Hier kunnen ze je niet verder helpen.'

Nick kalmeerde, knikte stom en liet zich meevoeren.

Ze fietsten terug naar Nick zijn huis en schoven bij Gert en Betty aan in een van de picknickbanken die in de tuin waren klaargezet. De barbecue was nog steeds aan de gang en zou nog tot in de late uurtjes duren. Gert nam een hap van een enorm stuk vlees. Het vet droop van zijn kin.

'Jullie zijn precies op tijd,' zei hij met volle mond. 'Aisha niet gevonden Nick?'

Nick schudde zijn hoofd.

'We gaan morgen verder zoeken.'

Nick's moeder legde een flink stuk vlees op een bord en gaf het aan hem.

'Kom jongen, eet nog wat. Morgen is er weer een dag. Wie weet is ze vlakbij.'

No More Rituals

Die nacht werd de woede te groot. De herinnering aan die vreselijke vernedering, die nacht in de kelder van dat oude huis langs de spoorbaan ging niet weg, borrelde iedere keer op. Er was maar een manier om ervan af te komen, om er voor altijd mee af te rekenen.

Het was allemaal haar schuld, van die teef!

Hoe kon ze het te weten zijn gekomen? Maar ze wist het! En dan dat gedoe met Gert. Wat dacht ze wel niet? Het was haar schuld! Alles was haar schuld!

De flat waar de teef woonde was er een uit de jaren 60. Niet gebouwd om de eeuwigheid te trotseren. De woningbouwvereniging deed ook geen enkele poging meer om dat te verhullen. Een hal vol met ijzeren brievenbussen. Een tweetal kleine liften en een trappenhuis van saai grijs beton. Graffiti op de muren. In de lift, die rammelend en hortend naar de achtste verdieping ging, stonk het naar een mengeling van drank en urine.

Geen geluid, niemand thuis. De voordeur was net zo oud als de flat en ging zonder moeite open. Behalve zij woonde er duidelijk niemand anders. Het enige risico was dat ze misschien iemand mee naar huis nam. Wat was de kans? Midden in de week? Klein genoeg.

De glimmende cijfers van de klok aan de muur gaven aan dat er tijd genoeg was om de nodige voorbereidingen te treffen.

De spanning sloeg toe. Spanning en nog iets anders. Verwachting? Genot? Iemand rammelde met sleutels en de voordeur ging open en dicht.

Nina was alleen. Ze schopte haar schoenen uit die luidruchtig over het laminaat in de gang kletterden en smet haar jas op de grond.

De woonkamerdeur ging met een forse zwaai open en ze stapte de kamer in. Toen ze zag wie er in de fauteuil zat liet ze van schrik de witte plastic tas met boodschappen vallen. Haar ogen werden groot en ze sloeg haar hand voor haar mond.

‘Hoe? Wat? Jij?’

‘Hallo Nina.’

De volgende dag liep de supermarktmanager luidkeels te vloeken. Twee zieken en Nina die gewoon niet kwam opdagen. Hij belde haar maar ze nam niet op, stuurde een Whatsappje waar ze niet op reageerde. Hij stuurde haar een mail met de tekst dat als ze niet zou komen dat ze dan weg kon blijven. Ze reageerde niet. Zijn boosheid maakte plaats voor ongerustheid en hij belde de politie. Die zouden wel even een kijkje nemen.

De agent stelde hem gerust.

‘Hoe oud is ze?’

‘Twintig. Studeert bewegingsleer. Dit is voor haar maar een bijbaantje.’

‘Ik heb er ook een van twintig meneer, twaalf bijbaantjes het afgelopen jaar en bij de meeste bleef ze na een paar dagen gewoon weg. En wat ik ook tegen haar zei, dat ze dat niet kon maken, ze deed het gewoon toch. Ze zijn gewoon allemaal zo makkelijk tegenwoordig.’

Aan het begin van de avond reden twee agenten naar de flat. Een zwak peertje verspreidde een grauw licht door de hal en de namen op de brievenbussen waren nauwelijks leesbaar. De twee agenten gingen met de lift naar boven en klopten aan bij de slecht onderhouden voordeur.

Geen reactie.

‘Wat nu?’

Ze namen contact op met de centrale. Die hadden inmiddels naar de ouders van het meisje gebeld, misschien was ze daar wel gewoon heen gegaan. Die wisten echter van niets.

‘Kom, we maken de deur open.’

Het slot bood weinig weerstand en de deur was in een paar minuten open.

Ze stapten over de schoenen en de jas heen die midden in de gang op de grond lagen.

‘Nina!’ riepen ze. ‘Ben je daar? Nina? Wij zijn de wijkagenten en zijn hier omdat je niet op je werk kwam opdagen.’

De woonkamer was leeg. De kleine keuken smetteloos. De vrouwelijke agent duwde de deur van de slaapkamer open en keek voorzichtig naar binnen. De kamer was donker. De dikke gordijnen zaten potdicht. Ze knipte het licht aan en kon een kreet van afschuw niet onderdrukken. Het bed was rood, het bloed droop er letterlijk vanaf en lekte op de oude vloerbedekking. Maar geen lichaam.